

El Sr. Bisbe presideix la Jornada de la Família a Terrassa

El diumenge dia 29 de desembre, festa de la Sagrada Família, al migdia Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia amb motiu de la Jornada de la Família. Varen participar en la celebració nombroses famílies. Algunes d'entre elles van llegir les lectures i van portar les ofrenes al Sr. Bisbe. La Jornada també es va celebrar a d'altres parròquies i comunitats de la diòcesi.

GLOSSA

Què he de fer per ser batejat?

La parròquia ha organitzat un romiatge a un santuari. S'apleguen moltes persones, més de dues-centes, majoritàriament famílies i un bon nombre d'infants i joves. Una família convida dos germans —un noi i una noia—, companys d'escola i amics de la filla, que es prepara per rebre el sagrament de la confirmació. El dia esdevé una festa reeixida i els germans convidats s'hi integren plenament en els diversos moments i aspectes: l'esforç de la caminada, les cançons, els jocs, la celebració de l'eucaristia, la bona companyonia, els àpats compartits, la comunicació senzilla, la pregària de comiat... Acabades les diverses activitats, i abans de retornar a casa, el noi s'adreça al mossèn i li diu amb emoció: «Vull ser cristià! Per ser batejat, què he de fer?» Els testimonis personals entrellucats o descoberts aquell dia —i tots els altres que havia rebut en la seva vida, en la relació amb persones cristianes, especialment amb joves, i la força de la Paraula que havia escoltat en ocasions, amb més o menys atenció, però sempre amb respecte—, es convertiren en interpel·lació, en crida personal.

Déu té cura de tot i de tothom i es manifesta a tothom mitjançant la força del testimoni dels cristians, amb la seva vida i la força de

l'Evangeli, testimoni de la vida i ensenyaments del Crist. Els qui procurem viure la presència del Ressuscitat malgrat les nostres limitacions i defalliments som, doncs, fonament del testimoni de la comunitat. La salvació de Déu, però, es realitza per l'acció de la gràcia que mostra el camí de Crist, camí de vida i de felicitat, que salva i fa fruitar les nostres obres i la nostra vida.

L'Evangeli ens explica com, des de la coherència personal, Joan Baptista tenia una paraula escaient per a tothom, i a tothom convidava, però cadascú havia de sentir-se convidat a la conversió. Així, el jove del nostre relat ha conegut testimonis sincers i ha obert el seu cor a l'acció de la gràcia. Perquè Déu es revela i dóna la gràcia de l'acolliment a tots els que li fan espai en la seva vida. Ara comença el seguiment del Crist, conegut i viscut en el marc de la comunitat creient que l'acompanyarà en la preparació del baptisme amb la força de l'Esperit, mestre interior que condueix. «Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, traguem-nos tot impediment, i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i llançem-nos a córrer sense defallar en la prova que ens és proposada» (He 12,1-2).

Enric Puig Jofra, SJ

La Presentació del Senyor

El proper diumenge dia 2 de febrer, quaranta dies després de Nadal, se celebrarà la festa de la Presentació del Senyor al Temple de Jerusalem. És un dia assenyalat per a les persones de vida consagrada (per la seva consagració a Déu) i per a les persones de la tercera edat (en record dels ancians Simeó i Anna).

REMEU MAR ENDINS

Francesc i la reforma de l'Església

S'explica que el jove Francesc, després de la seva conversió, es dedicà a restaurar tres ermites d'Assís enrunades. Mentre es trobava a la de Sant Damià, li va semblar sentir que el Crist de la creu li parlava i li deia: «Francesc, repara la meua casa». Primer va interpretar al peu de la lletra aquesta invitació i es va posar a fer de paleta, restaurant materialment l'ermita; però tot seguit va comprendre que el Senyor li demanava quelcom més: una restauració més a fons de l'Església i per això s'imposava un retorn a l'Evangelí.

He recordat aquest episodi tan popular de la vida de sant Francesc d'Assís bo i llegint l'exhortació apostòlica del papa Francesc *Evangelii gaudium* (*L'alegria de l'Evangelí*), publicada el 26 del passat mes de novembre. Quan a la introducció del text es planteja què proposa i quins límits té aquesta exhortació, la primera de les qüestions que enumera és «la reforma de l'Església en sortida missionera». En continuïtat amb el Magisteri anterior, inspirant-se particularment en l'encíclica *Ecclesiam suam* del papa Pau VI i en el Concili Vaticà II, crida a una conversió pastoral: «Tota la renovació de l'Església consisteix essencialment en l'augment de la fidelitat a la seva vocació [...]. Crist crida l'Església que peregrina vers una perenne reforma, de la que l'Església mateix, com a institució humana i terrena, en té sempre necessitat». És una renovació eclesial que no es pot retardar.

Un cop acabat l'Any de la Fe, el Papa ens ofereix amb aquesta exhortació tot un programa de reforma de l'Església, un projecte de restauració de la casa de Déu en el món que l'Església ha de ser. Els observadors han assenyalat que és un document programàtic, que estem en definitiva davant el programa del papa Francesc. Aquest programa el presenta en comunió amb els desigs dels bisbes, perquè en el text fa dues coses a la vegada: presentar a tota l'Església les orientacions que varen formular els bisbes del Sínode de 2012 i assumir-les ell mateix com el seu projecte durant els anys propers en el seu ministeri de successor de sant Pere i bisbe de Roma.

Quina és, doncs, la seva orientació fonamental? Diria que podem expressar-la així: reforma per a la missió. «L'Església avui ha de tenir un esperit missioner. L'Església ha de sortir. Sortir d'un cert narcicisme, d'una certa autocontemplació». El papa Francesc ho expressa dient que l'Església no ha de ser autoreferencial, sinó que ha de caminar cap a les perifèries geogràfiques i existencials. Ha de fer seu el dolor del món, especialment el dels pobres i exclòs. Tal com el sant d'Assís que va començar acostant-se als pobres i als leprosos de l'entorn de la seva ciutat.

Francesc és el primer Papa llatinoamericà de la història de l'Església. Quan es va presentar la tarda d'aquell 13 de març de 2013 va dir que venia de lluny, «de la fi del món»; ve de l'experiència de les Esglésies del món llatinoamericà; ens porta la seva espontaneïtat el seu compromís amb els pobres, el seu camí pastoral, que els bisbes d'aquell continent varen formular en el *Document de Aparecida*; un dels seus redactors va ser el cardenal Bergoglio. Ens porta quelcom que pot ser un bé per a tota l'Església. Resem, doncs, per ell, tal com ell mateix ho demana molt sovint.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

MIGUEL GARCÍA-BARÓ

Filosofia com a dissabte

El filòsof Miguel García-Baró, professor de la Universitat Pontifícia de Comillas, ha publicat *La filosofia com a dissabte* (Ed. Cruïlla), un assaig en què reflexiona seriosament sobre l'existència humana com una realitat intermèdia, que és temps i és eternitat, que viu en relació amb els altres i oberta a l'Altre, i sobre els esdeveniments que la marquen.

La base de la veritable filosofia i de tota vida espiritual és no tenir por. Per què?

Els antics moralistes de l'escola estoica equiparaven les grans passions —la por i l'esperança, la tristesa i el goig— perquè les consideraven factors negatius i, fins i tot, malaltissos de la vida moral, que ha de ser purament racional. Però hi ha una immensa diferència entre la por i l'esperança. La por ens impedeix la claredat espiritual; l'esperança, si és sana, creix en canvi sobre ella, i hi veu molt més enllà.

La filosofia ha estat fonamental en la seva vida. Per què?

Com deia Unamuno de jove, a mi se m'ha ocorregut pensar i veure que la fe del carboner és un desastre. El do de l'existència se'ns ofereix perquè apurem el seu sentit al màxim, i això no es fa amb els ulls tancats, sinó intentant penetrar en el fons de la saviesa, fins a tenir l'experiència del Déu amor absolut, creador, revelador i redemptor.

Com ens pot ajudar el llibre?

Desitjaria que des de la primera línia d'un text filosòfic, amb tota la bellesa possible de la forma i del contingut, s'estigués gaudint de l'experiència de pensar, deixant-se endur per ella; descobrint, si cal, que no hi ha res tan apassionant i que ajudi tant a lluitar contra els mals de cada dia.

Oscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

«Va baixar amb ells a Natzaret»

L'episodi de Jesús amb dotze anys al temple, segons l'evangeli de Sant Lluc, acaba amb aquestes paraules: «Va baixar, doncs, amb ells i anà a Natzaret, i els estava sotmès... I Jesús creixia en saviesa, edat i gràcia davant de Déu i dels homes» (Lc 2,51s). Després del moment en què havia brillat l'obediència més gran al seu Pare en la qual vivia Jesús, ell retorna a la situació normal de la seva família —a la humilitat de la vida senzilla i l'obediència envers els seus pares terrenals.

És important el que Lluc diu sobre el creixement de Jesús no sols en edat, sinó també en saviesa. D'una banda, en la resposta del noi de dotze anys s'ha fet evident que ell coneix el Pare —Déu— des de dintre. Ell sol coneix Déu, no solament a través de persones humanes que en donen testimoniatge, sinó que ell el reconeix en si mateix. Com a Fill, ell està en intimitat amb el Pare. Viu a la seva presència. El veu. Joan diu que ell es l'únic que «és en el si del Pare» i per això pot revelar-lo (Jn 1,18). És precisament això el que queda clar en la resposta del noi de dotze anys: ell està al costat del Pare, veu les coses i els homes en la seva llum.

Tanmateix, és també veritat que la seva saviesa creix en la seva condició humana. Esdevé concretament evident que ell és veritable home i veritable Déu, com expressa la fe de l'Església.

Joseph Ratzinger - Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

«Lo esencial es invisible a los ojos»

Lorenzo Oliván, Premio Internacional de Poesía Loewe, afirma: «La más común ceguera de este mundo, / es ver tan sólo lo que... todos ven.»

En el *Principito* de A. Saint-Exupéry, leemos:

—«Sólo se ve bien con el corazón. Lo esencial permanece invisible a los ojos.»

Es una gran verdad: lo más importante no es ver tan sólo lo que los ojos ven, sino saber *mirar* con el corazón, con el alma, más allá de las meras apariencias físicas.

Madre Teresa de Calcuta, hoy beata, rezaba y repetía a cuantos querían seguirla:

—«Jesús, tú que sufres... permíteme *verte* en tus enfermos, hoy y todos los días de mi vida... ¡Qué dulce es servirte!»

—«Jesús, tú que sufres... permíteme *reconocerte* aunque estés oculto bajo la máscara de quien está abandonado y solo; de quien vive el desamor y la soledad... ¡Esta *visión* de fe y de amor harán que mi trabajo jamás sea monótono... porque tú *representas* a Cristo!»

—«¡Amado enfermo..., te amo todavía más porque *eres* Cristo y porque se me ha concedido el gran privilegio de poder *cuidarte*!»

El padre Willot afirmaba:

—«Dos cosas definen a una persona: su mirada y su corazón.»

J. M. Alimbau

PROGRAMA DEL PAPA FRANCESC

L'alegria que es renova i es comunica

Les primeres paraules d'aquesta exhortació se centren en l'alegria, la joia i el goig —les tres formes de traduir l'original llatí *gaudium*— del missatge de l'Evangeli ofert a tothom, ja que «ningú no queda exclòs de la joia reportada pel Senyor» (n. 3). De fet, constata lúcidament que «hi ha cristians l'opció dels quals sembla la d'una Quaresma sense Pasqua» (n. 6), ja que sovint «la societat tecnològica ha aconseguit de multiplicar les ocasions de plaer, però troba molt difícil engendrar l'alegria» (n. 7).

Per això, el papa Francesc reafirma que «no em cansaré de repetir aquelles paraules de Benet XVI: "Hom no comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó pel trobament amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva"» (n. 7). Ja que «la vida creix donant-la i s'afebleix en l'aïllament i comoditat. De fet, els qui més gaudeixen de la vida són els qui deixen la seguretat de la riba i s'apassionen en la missió de comunicar vida als altres. Això és, en definitiva, la missió» (n. 10).

Dr. Salvador Pié

Expert nomenat pel Papa del Sínode sobre la Nova Evangelització

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

27. ■ Dilluns (□ Tortosa) (lit. hores: 3a setm.) [2Sa 5,1-7.10 / SI 88 / Mc 3,22-30]. Santa Àngela Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ).

28. □ Dimarts [2Sa 6,12b-15.17-19 / SI 23 / Mc 3,31-25]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.

29. ■ Dimecres (□ Tortosa, Lleida) [2Sa 7,4-17 / SI 88 / Mc 4,1-20]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris Diocesans (OD).

30. ■ Dijous [2Sa 7,18-19.24-29 / SI 131 / Mc 4, 21-25]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana.

31. □ Divendres [2Sa 11,1-4a.5-10a.13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. ■ Dissabte [2Sa 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.

2. □ † Diumenge vinent, la Presentació del Senyor (antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera, pel ritu de la llum) [MI 3,1-4 / SI 23 / He 2,14-18 / Lc 2,22-40 (o bé més breu: 2,22-32)]. Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candelera (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il-lumina i em salva.*

El Senyor m'il-lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meva vida, / qui em pot esfereir? R.

Una cosa he demanat al Senyor, / i la desitjo amb tota l'ànima: / poder viure a la casa del Senyor / i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi. / Espera en el Senyor! R.

Jesús envoltat dels apòstols. Pintura de Consadori, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «doncs jo, d'Apol·ló», «jo, de Quefes», «jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzalet, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.»

Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes». Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 8,23b-9,3)

En otro tiempo el Señor humilló el país de Zabulón y el país de Neftalí; ahora ensalzará el camino del mar, al otro lado del Jordán, la Galilea de los gentiles. El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaban tierra de sombras, y una luz les brilló. Acercaste la alegría, aumentaste el gozo; se gozan en tu presencia, como gozan al segar, como se alegran al repartirse el botín. Porque la vara del opresor, y el yugo de su carga, el bastón de su hombro, los quebrantaste como el día de Madián.

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Una cosa pido al Señor, / eso buscaré: / habitar en la casa del Señor / por los días de mi vida; / gozar de la dulzura del Señor, / contemplando su templo. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,10-13.17)

Os ruego, hermanos, en nombre de nuestro Señor Jesucristo: poneos de acuerdo y no andéis divididos. Estad bien unidos con un mismo pensar y sentir. Hermanos, me he enterado por los de Cloe que hay discordias entre vosotros. Y por eso os hablo así, porque andáis divididos, diciendo: «Yo soy de Pablo, yo soy de Apolo, yo soy de Pedro, yo soy de Cristo.»

¿Está dividido Cristo? ¿Ha muerto Pablo en la cruz por vosotros? ¿Habéis sido bautizados en nombre de Pablo? Porque no me envió Cristo a bautizar, sino a anunciar el Evangelio, y no con sabiduría de palabras, para no hacer ineficaz la cruz de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 4,12-23)

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan, se retiró a Galilea. Dejando Nazaret, se estableció en Cafarnaún, junto al lago, en el territorio de Zabulón y Neftalí. Así se cumplió lo que había dicho el profeta Isaías: «País de Zabulón y país de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló.» Entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos.»

Pasando junto al lago de Galilea, vio a dos hermanos, a Simón, al que llaman Pedro, y a Andrés, su hermano, que estaban echando el copo en el lago, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid y seguidme, y os haré pescadores de hombres.» Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y, pasando adelante, vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre. Jesús los llamó también. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Recorría toda Galilea, enseñando en las sinagogas y proclamando el Evangelio del reino, curando las enfermedades y dolencias del pueblo.

COMENTARI

Final de la introducció de l'Evangelí de Mateu

L'evangeli d'avui clou la llarga introducció de l'Evangelí de Mateu (Mt 1-4), i ho fa amb una cita de compliment que no reporta cap altre evangeli (Is 8,23-9,1). Segons aquest text, l'actuació de Jesús privilegiarà una regió que serveix de paradigma per a la tasca missional de la comunitat de Mateu: la Galilea i, més en concret, la riba del llac.

Això és el que expressa la profecia d'Isaïes que Mateu ha trobat adient per encapçalar la presentació de l'actuació de Jesús. Fa referència a Galilea com a Galilea dels pagans (literalment, de les nacions, o sigui, pròpiament, no d'Israel).

Aquest pòrtic és molt apropiat per a l'Evangelí de Mateu, que, segons opinió majoritària, és més que probable que reflecteixi el cristianisme d'Antioquia de Síria (cf. Ac 11,19-26 i també Ga 2,11-21). El cristianisme, en aquesta ciutat, va ser especialment agosarat. Allà van acceptar en la comunitat cristiana els no-jueus (els pagans) sense obligar-los a la circumcisió (el text d'Ac). Per tant, a Antioquia varen conviure cristians d'origen pagà i cristians d'origen jueu (cf. Ac 11,19-26). Això va donar peu a la coneguda assemblea de Jerusalem (Ac 15,1-35) i més endavant a la trifulga entre Pere i Pau (Ga 2,11-21). Doncs bé, per aquest pas decisiu, Galilea és un referent de primer ordre. I la denominació *Galilea dels pagans* ofereix un marc molt escaient per a l'ac-

tuació de Jesús en Mateu. No deixa de ser interessant que el verset que ve després del text d'avui digui precisament: «la seva anomenada s'escampà per tot Síria» (Mt 4,24).

La crida dels deixebles que Mateu ha tret de Marc es clou amb un resum que és una introducció del que vindrà a continuació: «I Jesús recorria tota la Galilea ensenyant (sermó de la muntanya, Mt 5-7) i guarint el poble de totes les malalties i xacres (miracles de Mt 8-9)». Aquest mateix resum el torna a usar Mateu en acabar aquesta secció (Mt 9,35). Senyal inequívoc que Mateu l'ha planejada i l'ha elaborada com un tot i que vol que el lector hi trobi una primera i sòlida unitat dins del seu evangeli.

Oriol Tuñi, SJ

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 25, a les 17 (tarda i vespre). Visita Pastoral a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell.

Aquest diumenge dia 26, a les 11 h. Presideix la Missa Estacional amb motiu de la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita a Sant Quirze del Vallès.

Dilluns dia 27, a les 11 h. Presideix la reunió de formació de preveres joves.

Dimarts dia 28 i dimecres dia 29. Participa a la reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

Dijous dia 30, a les 11 h. Presideix la sessió del Col·legi de Consultors.

A la tarda. Visita Pastoral a les parròquies de Sant Quirze i Santa Julita a Sant Quirze del Vallès i de la Mare de Déu de la Mercè a Badia del Vallès.

Divendres dia 31, a la tarda. Visita Pastoral a les parròquies de Sant Quirze i Santa Julita a Sant Quirze del Vallès i de la Mare de Déu de la Mercè a Badia del Vallès.

Diumenge dia 2, a les 12.30 h. Celebra la Missa Estacional amb motiu de la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès.

A les 17 h. Presideix la Jornada de la Vida Religiosa al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

NOTÍCIES

Visita Pastoral a Sant Vicenç de Jonqueres a Sabadell. El diumenge 5 de gener Mons. Saiz Meneses

ses, bisbe diocesà, va iniciar la Santa Visita Pastoral a la parròquia de Sant Vicenç de Junqueres, al barri de la Creu Alta de Sabadell. A les 10.30 h va assistir a la representació dels Pastorets en el teatre del Centre Parroquial de Sant Vicenç. El Sr. Bisbe va saludar i felicitar els actors. Posteriorment, a les 12.30 h va presidir la Missa Estacional a la parròquia, acompanyat per Mn. Alfons Gea, rector, i Mn. Manuel Fuentesmilla, vicari episcopal. Durant les setmanes següents Mons. Saiz Meneses, ajudat per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, es reuní amb els diferents grups parroquials.

Activitats de la Schola Cantorum de Terrassa. La Schola Cantorum de Terrassa acompanyà el cant gregorià a la missa del diumenge dia 15 de desembre —*Dominica Gaudete*— a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès i la missa del diumenge dia 12 de gener —Festa del Baptisme del Senyor— a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa.

AGENDA

Cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Aquest dissabte dia 25 de gener a les 20.30 hores, Mons. Salvador Cristau i Coll, bisbe auxiliar de Terrassa presideix a la Catedral la celebració de Vespres amb participació de ministres i fidels d'altres confessions cristianes. Amb aquesta celebració es clou a la diòcesi la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

Jornada de la Vida Consagrada. Diumenge vinent, dia 2 de febrer a les 16.30 h, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès hi haurà la trobada de religiosos i religioses. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar presentarà el document *Església particular i vida consagrada*, de la Conferència Episcopal Espanyola. Seguirà una taula rodona amb diversos testimonis i a les 18.30 h Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidirà la celebració de l'Eucaristia.

Jornada de la Infància Missionera. Aquest diumenge dia 26 de gener, amb el lema «Els nens ajuden els nens». La Infància Missionera promou l'ajuda als nens del món i l'esperit missioner dels infants per tal que se sentin solidaris amb els més petits i comparteixin amb ells el que són i el que tenen.

Exercicis espirituals per a preveres

Del dilluns 10 de març, començant a les 11 del matí, fins al divendres 14 de març, havent dinat. Dirigits per D. Àngel Pérez Pueyo, operari diocesà, rector del Col·legi Espanyol de Roma i antic director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats. La tanda és organitzada pel Bisbat de Terrassa i es farà a la Casa Nostra Senyora de Montserrat a Caldes de Montbui. Inscripcions: a la Secretaria General abans del dia 7 de març.

Exercicis espirituals per a joves. Les Delegacions Episcopals de Joventut i de Pastoral Vocacional del Bisbat de Terrassa organitzen uns exercicis espirituals per a nois (de 17 a 30 anys). Del divendres 28 de febrer (tarda) al diumenge 2 de març. Lloc: Casa Nostra Senyora de Montserrat a Caldes de Montbui. Més informació: tel. 636 305 214.

D'ALTRES BISBATS

Recés. Dirigit pel P. Jordi Maria Gil, O. Carm. Aquest diumenge dia 26 de gener. De les 10 a les 18 h. Lloc: Casa Betània, c/ Bonavista 37, Cornellà de Llobregat. Informació: tel. 933 751 102.

EN LA PAU DE CRIST

Mn. Albert Domingo Roig. Prevere del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, morí a Vilafranca del Penedès el dia 9 de gener als 86 anys d'edat i 60 de prevere. Havia estat rector de la parròquia de Santa Maria de Montcada (1962-1976).

REMAD MAR ADENTRO

Francisco y la reforma de la Iglesia

Se explica que el joven Francisco, después de su conversión, se dedicó a restaurar tres ruinosas ermitas de Asís. Estando en la de San Damián, le pareció oír que el Cristo de un crucifijo le hablaba y le decía: «Francisco, repara mi casa». Primero interpretó al pie de la letra esta invitación y se puso a hacer de albañil, restaurando materialmente la ermita; pero en seguida comprendió que el Señor le pedía algo más: una restauración más profunda de la Iglesia y para ello se imponía un retorno al Evangelio.

He recordado este episodio tan popular de la vida de san Francisco de Asís leyendo la exhortación apostólica del papa Francisco *Evangelii gaudium* (*El gozo del Evangelio*), publicada el 26 del pasado noviembre. Cuando en la introducción del texto se plantea la propuesta y los límites de esta exhortación, la primera de las cuestiones que enumera es «la reforma de la Iglesia en salida misionera». En continuidad con el Magisterio anterior, inspirándose particularmente en la encíclica *Ecclesiam suam* de Pablo VI y en el Concilio Vaticano II, nos llama a una pastoral en conversión: «Toda la renovación de

la Iglesia consiste esencialmente en el aumento de la fidelidad a su vocación [...]. Cristo llama a la Iglesia peregrinante hacia una perenne reforma, de la que la Iglesia misma, en cuanto institución humana y terrena, tiene siempre necesidad». Es una renovación eclesial que no se puede demorar.

Terminado el Año de la Fe, el Papa nos ofrece con esta exhortación todo un programa de reforma de la Iglesia, un proyecto de restauración de la casa de Dios en el mundo que ha de ser la Iglesia. Los observadores han señalado que es un documento programático, que estamos en definitiva ante el programa del papa Francisco. Y presenta este programa en comunión con los deseos de los obispos, porque en el texto realiza dos cosas a la vez: presentar a toda la Iglesia las orientaciones que formularon los obispos del Sínodo de 2012 y asumirlas él como su proyecto durante los próximos años en su ministerio de sucesor de san Pedro y obispo de Roma.

¿Cuál es, pues, su orientación fundamental? Diría que cabe expresarlo así: reforma para la misión. «La Iglesia, hoy, ha de tener un espíritu misionero.

La Iglesia tiene que salir. Salir de un cierto narcisismo, de una cierta autocontemplación». El papa Francisco lo expresa diciendo que la Iglesia no ha de ser autorreferencial, sino que ha caminar hacia las periferias geográficas y existenciales. Debe hacer suyo el dolor del mundo, en especial el de los pobres y los excluidos. Como el santo de Asís que comenzó acercándose a los pobres y a los leprosos del entorno de su ciudad.

Francisco es el primer Papa latinoamericano de la historia de la Iglesia. Él dijo, al presentarse en la tarde de aquel 13 de marzo de 2013, que venía de lejos, «del fin del mundo»; viene de la experiencia de las Iglesias del mundo latinoamericano, nos trae su espontaneidad, su compromiso con los pobres, de su camino pastoral, que los obispos de aquel continente formularon en el *Documento de Aparecida*, uno de cuyos redactores fue el cardenal Bergoglio. Nos trae algo que puede ser un bien para toda Iglesia. Recemos por él, como él mismo lo pide con mucha frecuencia.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa